

עירום אינם רעהי שבהכרח, וגם לא רעה של אבהכרחה. אין שום צורך להצדיק את פרסומם, כי גוף האדם מצדיק את עצמו. מי שחושב אחרת, מוטב שיערוך בדיקורת ב" עולם מושגיו וגישותיו.

היחס השלילי אל גוף האדם הוא אחת מתוצאותיה השליליות ביותר של הדת — היהודית, הנוצרית, ודומני גם המוסלמית. גישה זו, שהגיעה לאחד משיאייה בתנועה הפורניטארית האנגלו-אמריקאית, רואה בגוף עצמו משהו פורנוגרפי, פסול מעיקרו, בלתי-מוסרי ומשחית. בניגוד ליתונים הדקדומים, שראו קדושה בגוף יפה, ושפיתחו על כן במיוחד את האמנות הפלאסטית, יצרה הגישה היהודית-נוצרית ניגוד בין קדושה לבין עירום. התוצאה היתה התנצלות גופנית (אצל היהודי בגולה) ועיוות גירא של הגישה אל האהבה והמין (ביחוד אצל הנוצרים).

רק עם התמוטטות הדת בדור האחרון החלה מעין שיבה אל האידיאלים האסתטיים בשטח זה. הקולנוע, בייחוד בארצות שמחוץ לתחום הצביעות האנגלו-אמריקאיות, התקדם בהרבה. העתונות היתה מוגדת לב יותר. עיתונים "הגונים" העזו לפרסם תמונות-עירום רק באיציטלה של "יצירות אמנות", בפרסומן תמונות של ציירים מפורסמים מימי הרניסאנס והלאה. תצלומי עירום ממש נשארו מוגבלים לעיתונים נרדיסטיים-כביכול, ולכתבי-עת פורנוגרפיים למחצה.

אני חושב שזה היה עולל מבעית. הפקרת גוף האדם לגליונות מלוכלכים, חיוקה את האסטיציזם כאילו אמנם הגוף הוא דבר פורנוגרפי, שאין תפקידו אלא לגרות ולהשחית את המידות.

רק לאחרונה החלו באמריקה כתיביות בעלי רמה להתגבר על הדיעות הקדומות. תחילה עשו זאת כתיביות בידוריים-למחצה, כמו פלייבוי, ג'נטלמן ועוד, שאינם רציניים ביותר, אך הנם בכל זאת אינטימינג טיים ומכובדים. עתה בא באזאר השמרני, ואין ספק כי בעקבותיו ילכו, במקום או במאוחר, עיתונים המוניים כמו לייף וסאטורדיי איבנינג פוסט, החוששים עדיין מפני קבוצות-הלחץ הדתיות-מקצועיות.

★ ★ ★
טשרניחובסקי והמקלחת
בישראל נוצר מצב מוזר במיוחד.
 אין לשכוח כי כל התנועה הציונית

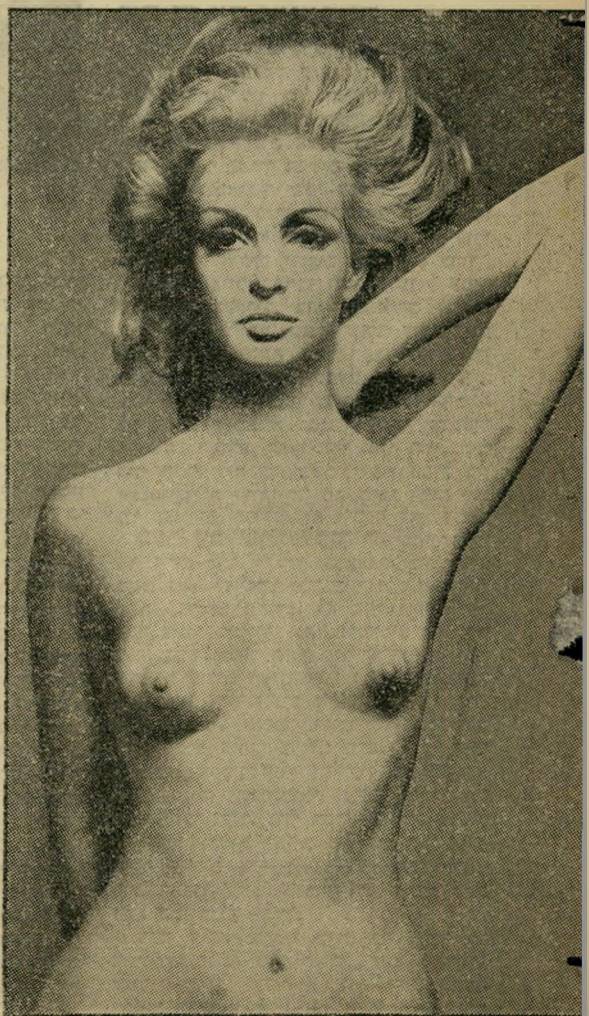
אמנות). תמונה סוריאליסטית זו של קלווין הובן צוירה במאי יורקה, בעזרת שתי דוגמניות-עירום — האחת לבנה, השנייה שחורה. אם העירום מותר לפרסום בציור, מה פסול בו בצילום?

מאליו שראלי (ראה)

פסול?

לדין גלוי שאלה שעורדה יכוח

לפרסם תצלומי-עירום בעתון מו-ני, אסור להתחמק מחיכוח זה. ייחות בחברה נסתבר לי כי אפילו העולם הוה עצמו אין אחידות יין זה. יש אזהדים מושבעים של העתון, הרואים בתצלומים אלה רעה שבהכרח, מעין פשרה הדרושה לעתון בלתי-תלוי, תוקפני, עלימנה להתקיים בתנאים המיוחדים של המדינה. אני סבור שגישה זו פסולה. תצלומי-

העת השמרני באזאר. בין המתנגדים היו גם שטענו כי הרזנות יפה הרבה יותר במלבושה, ואף טענו ש"הדבר מוכיח כי הידיד הנאמן ביותר של האשה אינו היהלום הנוצץ, אלא הלבשוש"

אלה הן שתיים מן הסערה של הרזנות פאולוצי, אשר פורסמו בכתב-יוסף תמונותיה המפורסם של הרזנות פאולוצי, אשר פורסמו בכתב-

נערת השעשועים

כך מגדיר כתבי-העת האמריקאי פלייבוי את הנערות, שתצלומיהן-העירום שלהן מקשטות בכל חודש את עמודיו המרכזיים.

נולדה כריאקציה לאידיאלים המנוונים של הגולה. היא שמה את הדגש על הגוף, על "יהדות השרירים" של נורדוי, ושאלו שרטי-גיחוכים השתחווה בפני פסל אפולו.

התנועה הקיבוצית הנהיגה, בשחר ימיה, את המקלחת הקיבוצית מתוך הנחה (נכונה) כי ההתרגלות למראה גוף האדם תפחית את המתח המיני המוכרז ותיצור אחירה חינוכית ובריאה יותר.

אולם הפורניטאריות חזרה לישראל, יחד עם הכפייה הדתית וההרופפות האידיאלים של הדור החלוצי. בקפיצה אחת חזרנו אל ימי הביניים. כל פורניטאריות בימינו הוא מזוייף ומכווער, אך לעתים נדמה כאילו דחקא הפורניטאריות הישראלית הוא הכוב והמכווער ביותר.

לאחרונה חלה התקדמות מסוימת בשטח זה. הצנזורה הקולנועית בישראל החלה מתירה סצנות-עירום, לא רק בסרטי אינגמר ברגמן, אלא גם בסרטי בריגיט בארדו. עד היום אינו מבין כיצד יכול אדם ליהנות מתמונות-עירום של בריגיט בארדו על הבר, ולפרוץ בזעם פורניטארי למראה או תה תמונות-עירום בעתון. אין גבול לצביעות. הגיעה השעה לשים קץ לכל העמדת-הפנים המכווערת הזאת, ולהכריז בגלוי כי אין כל פסול בתמונות-עירום. הכל תלוי בטעם הטוב ובטוהר הגישה של המפרסם והקורא.

תמונות-עירום יכולה להיות פורנוגרפית, והיא יכולה להיות טבעית. היא יכולה להת-כחן לגירוי בלתי-בריא, והיא יכולה להת-כחן להנאה אסתתית. היא יכולה לעורר רגשי "חסא", והיא יכולה לעורר רגשי קדושה.